

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2897/2564

พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีโจทก์ นาย ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 199, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาศาลฎีกา พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาศาลฎีกา พ.ศ. 2550 มาตรา 18, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 83, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 4 ซึ่งต้องจำคุกอยู่ในเรือนจำยื่นฎีกาต่อพิศฎีกาภายในกำหนดเวลาฎีกา หากส่งฎีกาไปถึงศาลชั้นต้นเมื่อพ้นกำหนดเวลาฎีกาแล้ว ให้ถือว่าเป็นฎีกาที่ยื่นภายในกำหนดเวลา ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 199 ประกอบมาตรา 225 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาศาลฎีกา พ.ศ. 2550 มาตรา 3 บทบัญญัติดังกล่าว สามารถใช้แก่การถอนฎีกาต่อพิศฎีกาด้วยเช่นกัน การที่จำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องขอถอนฎีกาผ่านเรือนจำกลางคลองไผ่เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2559 ก่อนที่ศาลจังหวัดสกลนครอ่านคำสั่งอนุญาตให้จำเลยที่ 4 ฎีกา เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2559 และเรือนจำกลางคลองไผ่รับคำร้องขอถอนฎีกาของจำเลยที่ 4 แล้วส่งไปให้ศาลชั้นต้น แม้ศาลชั้นต้นรับคำร้องขอถอนฎีกาของจำเลยที่ 4 ไว้พิจารณา เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2560 หลังจากที่ศาลจังหวัดสกลนครอ่านคำสั่งศาลฎีกาที่อนุญาตให้จำเลยที่ 4 ฎีกาแล้วก็ตาม กรณีต้องถือว่าจำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องขอถอนฎีกา ก่อนที่คำสั่งศาลฎีกาที่อนุญาตให้จำเลยที่ 4 ฎีกามีผล เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยที่ 4 ถอนฎีกา ย่อมมีผลลบล้างการยื่นฎีกาและขออนุญาตฎีกาของจำเลยที่ 4 คดีของจำเลยที่ 4 จึงถึงที่สุดตั้งแต่วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 ซึ่งเป็นวันที่ศาลจังหวัดสกลนครอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้จำเลยที่ 4 ฟัง ตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาศาลฎีกา พ.ศ. 2550 มาตรา 18 วรรคหนึ่ง มิใช่ถึงที่สุดวันที่ 6 ธันวาคม 2559 ซึ่งเป็นวันที่จำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องขอถอนฎีกา

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องจาก เมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2555 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม, 102 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง อีกกระทงหนึ่ง การกระทำของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจจนมีการจับกุมจำเลยที่ 3 และที่ 4 ได้ ตามลำดับ สมควรลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 น้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 คนละ 40 ปี และปรับคนละ

800,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 และที่ 4 ตลอดชีวิต และปรับคนละ 1,200,000 บาท ฐานเสพเมทแอมเฟตามีนกับฐานเป็นผู้ขบขี้เสพเมทแอมเฟตามีนเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ฐานเป็นผู้ขบขี้เสพเมทแอมเฟตามีน จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 คนละ 6 เดือน จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 8 เดือน จำเลยที่ 1 และที่ 3 ให้การรับสารภาพ ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่ง จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพฐานเป็นผู้ขบขี้เสพเมทแอมเฟตามีน ลดโทษให้ในความผิดฐานนี้กึ่งหนึ่ง ส่วนฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ทางนำสืบของจำเลยที่ 2 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษให้หนึ่งในสาม จำเลยที่ 4 ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุม เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย คงจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 คนละ 20 ปี และปรับคนละ 400,000 บาท คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน และปรับ 800,000 บาท คงจำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 37 ปี 6 เดือน และปรับ 900,000 บาท ฐานเป็นผู้ขบขี้เสพเมทแอมเฟตามีน คงจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 คนละ 3 เดือน คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 คนละ 20 ปี 3 เดือน และปรับคนละ 400,000 บาท จำเลยที่ 2 มีกำหนด 33 ปี 8 เดือน และปรับ 800,000 บาท และจำเลยที่ 4 มีกำหนด 37 ปี 6 เดือน และปรับ 900,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังได้ไม่เกิน 2 ปี ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง คินโทรสัฟท์เคลื่อนที่ของกลางแก่เจ้าของ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์ จำเลยที่ 2 และที่ 4 อุทธรณ์ ต่อมาวันที่ 30 มกราคม 2558 ศาลชั้นต้น อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้โจทก์ จำเลยที่ 1 และที่ 3 ฟัง วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 ศาลจังหวัดสืค้ออ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แทนศาลชั้นต้นให้จำเลยที่ 2 และที่ 4 ฟัง โดยศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 8 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66 วรรคสาม ส่วนโทษให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ริมโทรสัฟท์เคลื่อนที่ 4 เครื่อง ของกลาง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น และศาลจังหวัดสืค้อออกหมายจำคุกและกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดแทนศาลชั้นต้นแก้จำเลยที่ 4 เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 โดยระบุในหมายว่า คดีถึงที่สุดวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 ต่อมาวันที่ 2 มีนาคม 2558 จำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาฎีกาถึงวันที่ 29 เมษายน 2558 ผ่านเรือนจำกลางคลองไผ่ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยที่ 4 ขยายระยะเวลาฎีกาถึงวันที่ 29 เมษายน 2558 วันที่ 21 เมษายน 2558 จำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาและยื่นฎีกา ผ่านเรือนจำกลางคลองไผ่ ศาลชั้นต้นรับคำร้องและฎีกาดังกล่าวเมื่อวันที่ 28 เมษายน 2558 โดยสั่งในคำร้องขออนุญาตฎีกาในวันดังกล่าวว่า รวมส่งศาลฎีกาเพื่อพิจารณาโดยเร็ว สำเนาให้อีกฝ่ายทราบ ไม่มีผู้รับโดยชอบให้ปิด และสั่งในฎีกาในวันที่ 29 เมษายน 2558 ว่า สั่งในคำขออนุญาตฎีกา ต่อมาวันที่ 1 พฤศจิกายน 2559 ศาลฎีกามีคำสั่งว่า พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ฎีกาของจำเลยที่ 4 เป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรจะได้วินิจฉัย อนุญาตให้จำเลยที่ 4 ฎีกา ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการต่อไป ซึ่งในวันที่ 7 ธันวาคม 2559 ศาลจังหวัดสืค้ออ่านคำสั่งศาลฎีกาดังกล่าวให้จำเลยที่ 4 ฟัง แล้วออกหมายจำคุกและกักขังระหว่างอุทธรณ์ฎีกาแทนศาลชั้นต้นในวันดังกล่าว และให้ยกเลิก

หมายจำคุกและกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดฉบับลงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 แต่วันที่ 6 ธันวาคม 2559 จำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องขอถอนฎีกาผ่านเรือนจำกลางคลองไผ่ ศาลชั้นต้นรับคำร้องขอถอนฎีกาของจำเลยที่ 4 เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2560 และมีคำสั่งในคำร้องขอถอนฎีกาของจำเลยที่ 4 ว่า สำเนาให้โจทก์ ศาลยังไม่ได้ส่งสำนวนไปศาลฎีกา อนุญาตให้จำเลยที่ 4 ถอนฎีกา ออกหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดแก่จำเลยที่ 4 นับแต่วันที่จำเลยที่ 4 ยื่นขอถอนฎีกา แล้วออกหมายจำคุกและกักขังเมื่อคดีถึงที่สุดวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2560 โดยระบุว่าคดีถึงที่สุดวันที่ 6 ธันวาคม 2559 และแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้จำเลยที่ 4 ทราบเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2562 วันที่ 26 สิงหาคม 2562 จำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องขอเปลี่ยนวันคดีถึงที่สุดเด็ดขาด จากวันที่ 6 ธันวาคม 2559 (วันยื่นคำร้องขอถอนฎีกา) เป็นวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 (วันอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์) ผ่านเรือนจำกลางคลองไผ่ ศาลชั้นต้นรับคำร้องดังกล่าววันที่ 24 กันยายน 2562 และวันที่ 25 กันยายน 2562 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า พิจารณาแล้วเห็นว่า ศาลจังหวัดสืกวอ่านคำสั่งศาลฎีกา ซึ่งอนุญาตให้จำเลยที่ 4 ฎีกา ให้จำเลยที่ 4 ฟัง เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2559 ต่อมาวันที่ 16 ธันวาคม 2559 ศาลชั้นต้น จึงมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยที่ 4 ครั้นวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2560 เรือนจำกลางคลองไผ่ ส่งคำร้องขอถอนฎีกาของจำเลยที่ 4 มาที่ศาลศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นจึงมีคำสั่งในวันดังกล่าวว่า อนุญาตให้จำเลยที่ 4 ถอนฎีกา กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าคดีสำหรับจำเลยที่ 4 ถึงที่สุดในวันที่อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้จำเลยที่ 4 ฟัง และไม่มีเหตุเปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิม ให้ยกคำร้อง แจ้งจำเลยที่ 4 ทราบผ่านทางเรือนจำกลางคลองไผ่ จำเลยที่ 4 อุทธรณ์คำสั่ง ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษายืน จำเลยที่ 4 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 4 ว่า คดีสำหรับจำเลยที่ 4 ถึงที่สุดเมื่อใด เห็นว่า คดีสำหรับจำเลยที่ 4 เป็นคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จึงอยู่ภายใต้บทบัญญัติของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. 2550 หลังจากศาลจังหวัดสืกวอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แทนศาลชั้นต้นให้จำเลยที่ 4 ฟัง จำเลยที่ 4 ได้ยื่นคำร้องขอถอนฎีกาและยื่นฎีกาต่อศาลฎีกาโดยผ่านเรือนจำกลางคลองไผ่เมื่อวันที่ 21 เมษายน 2558 ศาลชั้นต้นรับคำร้องและฎีกาดังกล่าวเมื่อวันที่ 28 เมษายน 2558 โดยสั่งในคำร้องขอถอนฎีกาในวันดังกล่าวว่า รวมส่งศาลฎีกาเพื่อพิจารณาโดยเร็ว สำเนาให้อีกฝ่ายทราบ ไม่มีผู้รับโดยชอบให้ปิด และสั่งในฎีกาในวันที่ 29 เมษายน 2558 ว่า สั่งในคำขอถอนฎีกา ต่อมาวันที่ 1 พฤศจิกายน 2559 ศาลฎีกามีคำสั่งว่า พิจารณาแล้ว เห็นว่า ฎีกาของจำเลยที่ 4 เป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรจะได้วินิจฉัย อนุญาตให้จำเลยที่ 4 ฎีกา ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการต่อไป โดยศาลจังหวัดสืกวอ่านคำสั่งศาลฎีกาดังกล่าวให้จำเลยที่ 4 ฟังวันที่ 7 ธันวาคม 2559 แต่ก่อนที่จำเลยที่ 4 ฟังคำสั่งศาลฎีกา ในวันที่ 6 ธันวาคม 2559 จำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องขอถอนฎีกาผ่านเรือนจำกลางคลองไผ่ ดังนี้ เมื่อจำเลยที่ 4 ต้องจำคุกอยู่ในเรือนจำ จำเลยที่ 4 ย่อมมีสิทธิยื่นฎีกาต่อพิสดิได้ และการยื่นฎีกาต่อพิสดิดังกล่าวหากส่งไปถึงศาลเมื่อพ้นกำหนดเวลาฎีกาให้ถือว่าเป็นฎีกาที่ยื่นภายในกำหนดเวลาฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา 199 ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3 ซึ่งบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวสามารถใช้แก่การถอนฎีกาต่อพิสดิด้วยเช่นกัน เมื่อเรือนจำกลางคลองไผ่รับคำร้องขอถอนฎีกาของจำเลยที่ 4 วันที่ 6 ธันวาคม 2559 แล้ว แม้ศาลชั้นต้นรับคำร้องขอถอนฎีกาของจำเลยที่ 4 ไว้พิจารณาเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2560 หลังจากที่ศาลจังหวัดสืกวอ่านคำสั่งศาลฎีกาที่อนุญาตให้จำเลยที่ 4 ฎีกาก็ตาม กรณีต้องถือว่าจำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องขอถอนฎีกาก่อนที่คำสั่งศาลฎีกาที่อนุญาตให้จำเลยที่ 4 ฎีกามีผล เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยที่ 4

ถอนฎีกา ย่อมมีผลลบถึงการยื่นฎีกาและขออนุญาตฎีกาของจำเลยที่ 4 คดีของจำเลยที่ 4 จึงถึงที่สุดตั้งแต่วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 ซึ่งเป็นวันที่ศาลจังหวัดสืกวอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้จำเลยที่ 4 ฟัง ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาศึษาเสพตติศ พ.ศ. 2550 มาตรา 18 วรรคหนึ่ง มิใช่ถึงที่สุดวันที่ 6 ธันวาคม 2559 ซึ่งเป็นวันที่จำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องขอถอนฎีกาตั้งที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 4 ฟังขึ้น พิพากษากลับเป็นว่า ให้ออกหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดแก่จำเลยที่ 4 นับแต่วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558

องค์คณะ

ทวิ ประจวบลาภ · ไพจิตร สวัสดิสาร · สุพิศ ปราณีตพลกรัง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2897/2564>